

Toch wel een mooi fluitje

Het is bijna een klassiek thema dat een man een vrouwelijke lokroep verkeerd interpreteert. Als hij zo'n verlokking al niet eens goed begrijpt, hoe moeilijk moet het dan wel niet zijn voor een mannelijke jager om zelf zo'n lokroep ten gehore te brengen? Dat beseffende, heb ik mij maar ingeschreven voor een seminar van Klaus Demmel over reeïepen.

De door Hemker en Bekking georganiseerde middag was boven verwachting onderhoudend en informatief. Niets saaie cursus, nee een goed verhaal, met mooie dia's, in goed verstaanbaar Duits gegeven door een zeer onderhoudende Klaus Demmel. Naderhand gingen we onder begeleiding

van de instructeur oefenen en het is maar goed dat daar geen You Tube-opname van gemaakt is. De KNJV zou dan lichtjaren teruggeworpen zijn in haar veldtocht om uit te leggen dat jagers serieus en goedgeschoold met hun hobby bezig zijn. Uiteraard kocht ik zo'n reeïep en ging er

in huis meteen nog een paar uur mee oefenen. Mijn gezin vroeg al snel of ik in de garage wilde gaan zitten. Na een poos exorceren meende ik dat het geluid steeds constanter werd. Toen ben ik er maar mee op een hoogzit gaan zitten. Het was nog twee weken zomervakantie en ik had één bok vrij en dus geen haast.

Fiepen

De eerste morgen in de ochtendschemer en na het voorgeschreven kwartier rust begon ik om de 12 à 15 minuten te fiepen. Al bij de derde keer kwam er rechtsvoor een ree aan kuieren. Op z'n dooie gemak en in een kaarsrechte lijn kwam hij op me af en ik had mooi de gelegenheid om hem te beoordelen. Het was een afschotbok en ik had alle gelegenheid, maar ja: ik had nog twee weken vakantie en maar één bok vrij. Wat zou ik doen: direct die bok schieten of die nieuwe reefiep eens uitgebreid proberen? Ik dacht: Och, die bok komt nog wel een keer terug, en koos voor het laatste.

De bok kwam naar de hoogzit, liep eronderdoor, zocht die verleidelijke geit en wou langs de houtwal waar ik inzat, naar

het naastgelegen grote bosperceel verdwijnen. Toen hij al over de weg, de beide sloten en uit het zicht was, blies ik weer op de reefiep. Binnen 15 seconden stond hij opnieuw op de wei, maar nu links achter mij op 10 meter afstand. Toen ik mij langzaam omdraaide, vernam hij mij en sprong direct af. Rustig blijven zitten, af en toe fiepen en afwachten wat er gebeurt. Na 25 minuten stond dezelfde bok weer achter mij op de wei, maat dit keer geloofde hij mijn fiep niet meer. Hij liep onrustig en beschreef een grote boog voordat hij voorgoed verdween.

Pijnlijke lippen

Die avond en de volgende dag wou het niet, maar de derde morgen had ik weer succes. Op mijn fiepen kwam een bok in

handijker mooi beoordelen. Verder zag ik niets, zelfs Bernard niet die druk stond te zwaaien, zo begreep ik achteraf. Dus ook de bok niet die rechts van mij tot op 35 meter uit de dekking was getreden. Toen ik in de gaten kreeg dat er naast mij iets bewoog, draaide ik mij te snel om en de bok sprong onmiddellijk af. Weer geen ree, maar Bernard vond het toch wel een mooi fluitje.

Die plek aan de beek liet mij niet los en twee dagen later ging ik er weer op een avond naar toe. Opnieuw stonden er reeën in die wei en weer kroop ik er langs de beek naar toe. Nu sloop ik echter verder, tot net voorbij de tweede houtwal, en verschool mij daar in het riet en gras. Drie geiten waren er op de wei, maar geen bok. Voorzichtig fiepte ik weer een keer en bijna direct kwam er een geringe bok uit het bosje. Hij stooft naar twee van de drie geiten. Die waren daar echter niet van gediend, hij draaide nog wat en verdween snel over de beek het bos in.

Bladschot

Bok gezien die geen kans had geboden en wat nu? Afwachten maar, het was nog lang niet donker. Ik lag lekker in het gras en de geiten bleven aanvankelijk gewoon op zo'n 35 meter doorgrazen. Af en toe eens fiepen bracht de geiten ertoe om langzaam weg te gaan, zo'n onrustige buurvrouw vinden ze blijkbaar maar niets!

Plotseling hoorde ik achter mij gesnuif, ik draaide me dit keer wel heel voorzichtig om, en geloofde mijn ogen niet: op nog geen 10 m stond diezelfde afschotbok achter mij, aan de andere kant van de beek. Hij moest teruggekomen zijn en met een boog tot vlak achter mij gelopen zijn, anders kon ik het niet verklaren. Ik had de verhalen van Jan Smit goed gelezen en voorzichtig bewegend ging ik in een zittende schiethouding. De bok trok zich 40 meter terug en daar trof ik hem met een bladschot. Na 25 meter lag hij kikkdood, waarna bij mij de adrenaline-spiegel daalde tot normale proporties. Toch wel een mooi fluitje! ■

Wat zou ik doen:
direct die bok schieten of
die nieuwe reefiep eens
uitgebreid proberen?

een rechte lijn op de de hoogzit af. Dit keer was het echter een sterke zesender die ik wilde sparen. Ik heb er lange tijd van kunnen genieten, voordat ook hij weer verdween.

En daarna was het voorbij met de pret, dagenlang gezeten en geberst, pijnlijke lippen geblazen maar geen ree gezien! 'Domme.....', dacht ik, 'schiet dan toch als je de kans hebt'. Maar het mocht niet zo zijn.

Twee geiten

Anderhalve week later ging ik het met mijn jachtvriend Bernard, die benieuwd was naar die 'superfiep', opnieuw proberen. Staande bij een boerderij zagen we op 500 meter reeën in een wei tegen een beek. Bernard zou mij naar de beek brengen, zich terugtrekken en op afstand bekijken wat er ging gebeuren. Ik sloop langs de beek, knielde 15 meter voorbij de eerste houtwal, fiepte een keer en kon vlak bij de beek twee geiten met de